

Phần 7

Chương 25

Ba mươi giây đèn đỏ thoáng cái đã qua. Mắt Nghê Giản cay xè, trong lúc cô chớp mắt, đèn xanh bật sáng.

Hết thấy tĩnh lặng lập tức chấm dứt, xe gắn máy của Lục Phồn dừng mảnh hòa vào dòng xe cộ.

Nghê Giản ngồi trong xe taxi, nhắm hai mắt lại.

Cô im lặng suốt, nên lái xe chạy một mạch đến đại viện của trạm phòng cháy chữa cháy Giang Lộ.

Xe như thường lệ chạy đến cổng chính thì ngừng lại.

“Đến rồi”.

Nghê Giản không nhúc nhích.

Tài xế nghiêng đầu sang: “Này, cô gái, đến rồi”.

Nghê Giản cúi đầu lấy tiền, thanh toán tiền xe rồi đi ra.

Lính canh ở vọng gác ngoài cửa vẫn đứng thẳng tắp, cửa phòng thường trực có hai phụ nữ trung niên, tay xách nách mang.

Nghê Giản đứng một lúc, vô thức đi tới.

Mấy người lớn tuổi kia chủ động cười với Nghê Giản, hỏi cô có phải cũng đến thăm người thân không.

Nghê Giản còn chưa trả lời, trong phòng thường trực đã có người thò đầu ra: “Ồ, là bạn gái của Tiểu Lục đây mà! Tiểu Lục không có ở đây đâu”.

Nghê Giản khẽ gật đầu, cầm hai túi nilon trong tay lại gần, người bên trong nhìn thoáng qua, hỏi: “Cho Tiểu Lục à?”.

Nghê Giản hơi khựng người.

Người ở kia đang định nhận, tay cô bỗng rụt lại.

Cô không nói gì, đi thẳng mấy mét ra thùng rác bên ngoài, ném chiếc túi vào đó rồi vội vã bỏ đi.

Lục Phồn đưa Tôn Linh Thục đến bệnh viện.

Bác sĩ kiểm tra cho Tôn Linh Thục, nói vết thương ở chân cô ta không có vấn đề gì lớn, bảo cô ta bôi thuốc giảm đau.

Lục Phồn lấy thuốc, đưa cô ta về nhà.

Nhìn cô ta vào cửa, Lục Phồn đưa thuốc cho cô ta.

Tôn Linh Thục nói: “Vào ngồi một lát”.

“Không cần”.

Lục Phồn cất bước định đi, Tôn Linh Thục vươn tay kéo anh: “Bọn em chia tay rồi”.

Cô ta túm lấy tay anh, nhắc lại: “Lục Phồn, em chia tay Tạ Khánh rồi”.

Lục Phồn không lên tiếng, anh không chút do dự rút tay về.

Trái tim Tôn Linh Thục bỗng nhói đau, có chút lạnh lẽo.

Ngày ấy ở thôn Thạch Nguyên, cô ta ám chỉ rõ ràng như vậy, có lẽ anh hiểu được ý tứ của cô ta. Nhưng mấy hôm nay thái độ của anh lại bình thản xa cách, thậm chí còn kém hơn lần chạm mặt bất ngờ ở siêu thị lần trước.

Anh cư xử khách khí với cô ta, kiểu khách khí giống mọi người trong đội phòng cháy, đơn giản chỉ coi cô ta như một phóng viên, không có bất kỳ những thứ khác.

Như hôm nay, nếu như không phải đội trưởng Trần mở miệng, anh sẽ không chủ động đưa cô ta về.

Cô ta bỏ đi hai năm, lúc trở lại, anh vẫn chỉ có một mình.

Cô ta cho rằng còn có cơ hội, nhưng dường như không phải vậy.

Người chạy tin tức làm truyền thông không thiếu nhất chính là khứu giác nhạy cảm, Tôn Linh Thục hiểu, nhất định là có chỗ nào không đúng rồi.

Cô ta bình tĩnh liếc nhìn Lục Phồn.

Anh đứng đó, lưng thẳng tắp, tựa như một thân cây.

Ở Bắc Kinh hai năm, khi trái tim bị Tạ Khánh làm tổn thương, rốt cuộc Tôn Linh Thục mới nhớ tới Lục Phồn.

Lần đầu tiên phỏng vấn anh, cô ta đã bị bóng dáng của anh hấp dẫn.

Khi đó cô ta 25 tuổi, đi theo đội phòng cháy chữa cháy của anh trọn một tháng. Ngoại trừ những hôm mưa to gió lớn, cảnh cứu hỏa đêm khuya, đều được bọn họ ghi hình hàng ngày. Khi bộ phim truyền hình phát sóng đã tạo nên tiếng vang không nhỏ.

Sau khi phỏng vấn kết thúc, cô ta vẫn rất nhiều lần chạy tới đội phòng cháy chữa cháy, lấy cơ tìm tư liệu thực tế để tiếp cận anh.

Về sau, bọn họ thực sự có chút tiến triển.

Lục Phồn không nói nhiều, nhưng đối xử với cô ta rất tốt.

Một ngày trước khi cô ta có ý định thổ lộ, nhà đài đã cho cô ta một cơ hội.

Sau đó, đã không có sau đó.

Từ đầu đến cuối, Lục Phồn không hề có một câu trách móc nặng nề.

Tôn Linh Thục nhớ tới ngày cô ta đi.

Lục Phồn không tới, cô ta ở sân bay gọi điện cho anh, anh hạ giọng nói: “Ở bên đó tốt nhé”.

Trong nháy mắt cô ta bật khóc.

Nhưng cô ta không trở về tìm anh, cô ta lau nước mắt lên máy bay, dốc sức làm việc ở Bắc Kinh ba năm, cùng với Tạ Khánh phân phân hợp hợp, cuối cùng buông bỏ tất cả, một lần nữa quay về nơi đây.

Tôn Linh Thục muốn, nếu như làm lại từ đầu, cô ta sẽ không chọn rời đi.

Không phải không hối hận.

Ánh mắt Tôn Linh Thục dần tối, nói với Lục Phồn: “Anh biết vì sao em trở về không?”.

Không đợi Lục Phồn trả lời, cô ta tiếp lời: “Mặc kệ anh tin hay không, mấy năm qua, em thường xuyên nhớ đến anh”.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô ta hai giây, hờ hững lên tiếng: “Đừng nói về điều đó nữa”.

Tôn Linh Thục hơi tủi thân.

Cô ta rất ít khóc, nhưng một câu này của Lục Phồn khiến ánh mắt của cô ta phấp phỏng.

“Vì sao không được nói? Em đang nói những lời thật lòng mà anh không biết”.

Lục Phồn: “Nói những điều đó không còn ý nghĩa”.

“Vì sao không còn ý nghĩa?”. Tôn Linh Thục cố chấp nhìn anh: “Anh vẫn một mình, em hiện tại cũng thế, em muốn ở bên anh, không được sao?”.

Lục Phồn không trả lời được hay không, anh chỉ hạ giọng mở miệng, chỉ ra sai lầm của cô ta.

Anh đáp: “Tôi không còn một mình”.

Tôn Linh Thục giật mình, lộ vẻ ngạc nhiên: “Anh có ý gì? Anh đã có người trong lòng?”.

Lục Phồn thoáng dừng lại, sau đó gật đầu.

Tôn Linh Thục đánh mặt.

Nửa giây sau, cô ta cắn chặt răng hỏi: “Là ai?”.

Lục Phồn không trả lời ngay, Tôn Linh Thục nheo mắt, tròng mắt ửng đỏ, hỏi: “Anh... là cô em gái đó à?”.

Lục Phồn giật mình.

Chỉ cần nghe người ta nhắc tới cô, tim anh liền đập vội.

Lục Phồn nghĩ, đủ rồi, không cần tỉnh táo lại, không cần suy nghĩ nữa.

Anh xác định.

Anh đã thất bại.

Nghê Giản mò mẫm đi dạo cả buổi, lúc trở về, trời đã tối.

Cô nhìn thấy một người ở cửa, mắt mở to.

Mai Ánh Thiên từ xa đã nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, mắt lộ vẻ ghét bỏ: “Ngây ra đấy làm gì, còn chưa mở cửa đi?”.

Nghê Giản bưng tỉnh, móc chìa khóa ra: “Sao cậu lại tới đây?”.

Mai Ánh Thiên liếc cô một cái: “Minh không thể tới à?”.

“Cậu đương nhiên là có thể tới”. Nghê Giản nói: “Cậu chờ lâu chưa? Sao không báo cho mình biết trước?”.

Mai Ánh Thiên đưa tay gõ đầu cô: “Không liên lạc với cậu á? Minh nhắn cho cậu bao nhiêu tin cậu biết không? Gọi điện thì cậu lại tắt máy. Cậu làm cái gì vậy?”.

“Tắt máy?”. Nghê Giản sừng sốt: “Không thể nào”. Cô thò tay vào túi quần lấy điện thoại.

Đúng là không thấy.

Nghê Giản choáng váng.

Mai Ánh Thiên ung dung tựa ở đó, khoanh tay nhìn cô.

Đợi nửa phút, phát hiện Nghê Giản vẫn đứng đờ ra, rớt cuộc Mai Ánh Thiên không nhịn được nhạo báng: “Cô Nghê nói xem, cô làm mất mấy chiếc điện thoại rồi hả?”.

Nghê Giản há to miệng, lấy lại tinh thần, hết sức bực bội.

“Đúng là một ngày chó chết”.

Mai Ánh Thiên đập đầu cô: “Bộ dạng hồn bay phách lạc này của cậu, người nào không biết vẫn coi cậu là nhà đầu tư Trung Quốc đấy. Rốt cuộc thì cậu đang làm cái gì vậy? Chính sự không làm, hàng ngày đoạn tuyệt với nhân thế. Nếu là mình, cậu có thể kiếm được lợi nhuận, mình cũng không muốn bỏ qua”.

Nghê Giản nhú mày, ngờ ngàng hỏi: “Đây là trò gian trá thức bản thảo à?”.

Mai Ánh Thiên im lặng: “Mình cá là sớm muộn gì cũng bị cậu bức điên”.

Nói xong cô bước vào phòng, Nghê Giản cũng vào theo.

Mai Ánh Thiên lấy di động ra, mở hòm thư ném cho cô, Nghê Giản nhìn, cuối cùng cũng hiểu.

Nhưng đối với buổi triển lãm ở NewYork cô không có hứng thú.

“Mình không muốn đi”.

Mai Ánh Thiên hừ một tiếng: “Cậu không thể không đi. Buổi chiều không liên lạc được với cậu, mình đã gọi điện đến đó, nhận lời thay cậu, anh ta cũng đã xác nhận với người quản lý”.

Sắc mặt Nghê Giản thay đổi: “Sao cậu lại đồng ý thay mình?”.

Mai Ánh Thiên vui vẻ nhướn mày: “Rất đơn giản, vì mình muốn đi”.

Nghê Giản: “...”.

Kết quả sau cùng rất rõ ràng, Nghê Giản đã thỏa hiệp.

Thời điểm mở triển lãm định từ ngày mùng 4 đến mùng 8 tháng 10.

Mai Ánh Thiên và Nghê Giản dự định xuất phát vào đêm mai, đến Seattle trước, rồi di chuyển tới Newyork.

Trước khi đi, Mai Ánh Thiên giục Nghê Giản sáng mai đi mua điện thoại trước.

Ai ngờ, cô vừa đi, Nghê Giản còn chưa kịp đóng cửa, trong nhà lại có người tới.

Là bà cụ cho thuê nhà.

Đầu óc Nghê Giản mê mê muội muội nghe bà cụ nước mắt nước mũi giải bày hết nửa giờ, cuối cùng cũng hiểu ý bà.

Nghê Giản nhớ tới lời nhạo báng của Mai Ánh Thiên, cảm thấy có lẽ bà cụ không nói dối. Thị trường chứng khoán có lẽ không ổn thật.

Được rồi, cô sẽ dọn nhà. Dù sao người ta đã muốn bán nhà để cứu vớt gia sản của con trai, cô không thể ngăn cản.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nghê Giản không đến nhà Mai Ánh Thiên, mà lập tức nhờ trung tâm môi giới tìm một căn hộ nhỏ khác đối diện tiểu khu, gọi công

ty vận chuyển tới dọn nhà rồi đi luôn. Hai giờ chiều, cô thu xếp xong toàn bộ, kéo va li đi tìm Mai Ánh Thiên, đêm đó, các cô lên máy bay.

Lục Phồn rời nhà Tôn Linh Thục, đi thẳng về nhà, đợi cho anh được nghỉ hẳn ba ngày.

Mười giờ tối, anh nhắn tin cho Nghệ Giản, nhưng mãi sáng ngày hôm sau vẫn không nhận được hồi âm.

Lục Phồn bấm điện thoại, thông báo tắt máy.

Cô rất thích ngủ, anh biết.

Anh đợi đến xế chiều gọi cho cô lần nữa, vẫn tắt máy.

Lục Phồn không đợi được nữa, sẩm tối, anh mua đồ ăn qua tìm cô.

Sau lần Nghệ Giản tắt máy chạy bản thảo, anh đã hỏi địa chỉ nhà cô, ghi tạc trong lòng.

Thang máy mãi không xuống, Lục Phồn đi bộ lên lầu, vừa tới cửa trông thấy bên trong có mấy người nhưng không thấy Nghệ Giản.

Anh ngẩng đầu nhìn lại biển số nhà, không nhầm.

Bà cụ bên trong nhìn thấy anh, đi tới hỏi: “Cậu cũng đến xem nhà à?”.

Lục Phồn ngần người, hỏi: “Ở đây... Cô Nghệ ở đây phải không ạ?”.

Bà cụ hiểu ra: “À, cậu đến tìm cô gái kia hả? Cô ấy đi rồi, không ở đây nữa”.

Lục Phồn bối rối.

Anh nắm chặt chiếc túi ni lông trong tay, hỏi: “Cô ấy đi đâu ạ?”.

Bà cụ lắc đầu: “Tôi không biết, cũng không hỏi”.

Lục Phồn ngớ ra, nói cảm ơn, quay người rời đi.

Lúc đi xuống dưới lầu, anh gọi cho Nghệ Chấn Bình, nhưng không hỏi tin tức của Nghệ Giản.

Lục Phồn đặt đồ ăn vào trong giỏ xe, lái xe máy đến nhà trọ Kinh Võ, cũng không tìm thấy Mai Ánh Thiên.

Anh không nghĩ ra cách khác, đi đến cổng hỏi bảo vệ thử một câu.

Chú An bảo vệ gương mặt mập mạp nghĩ một lúc, mắt sáng rực lên: “A, cô Mai ấy hả? Tôi nhớ rồi, buổi chiều tôi còn bắt chuyện với cô ấy. Hình như cô ấy nói phải đi Mỹ, đặt máy bay đi rồi”.

Trái tim Lục Phồn thất lại.

Anh cắn răng, hỏi: “Cô ấy đi cùng với ai không ạ?”.

“Có đấy, chính là cô gái tóc dài đó. Chính cô Mai đi tiễn cô gái ấy đi Mỹ”.

Bờ vai Lục Phồn căng cứng, thoáng một cái rũ xuống.

Chương 26

Lục Phồn im lặng nửa phút, bảo vệ nhìn anh một lúc, nói: “Cậu tìm cô Mai có việc gấp à? Ở chỗ chúng tôi có lưu số điện thoại của cô ấy, hay là tôi đưa cho cậu hỏi xem sao?”.

Lục Phồn ngược mắt.

Bảo vệ nhanh chóng đưa số, Lục Phồn gọi hai lần, đều thông báo ngoài vùng phủ sóng.

Bảo vệ đứng bên nghe xong, tỉnh ngộ: “À, dãy số này của cô Mai ở nước ngoài không dùng được”.

Tay Lục Phồn cứng đờ, anh nói cảm ơn, sau đó rời đi.

Lúc Lục Phồn về đến nhà, trời đã lộ sắc đen.

Đồ ăn để trong giỏ xe gắn máy dưới lầu, anh quên không mang lên.

Anh vào phòng, ngồi trên ghế sofa, mọi thứ trong tầm mắt vẫn như cũ.

Trong phòng không có gì thay đổi, chỉ là trên ghế sofa có thêm một chiếc gối, của Nghệ Giản mua, vải mềm, họa tiết đơn giản hình đen trắng.

Cô thích vui mình trên ghế sofa, nên mua gối ôm mang tới.

Lần đó cô rời đi, mang hết tất cả, chỉ để lại cái này.

Lục Phồn lấy di động mở ra, tìm mấy lần mới thấy trình duyệt.

Anh đổi sang điện thoại này hơn hai năm rồi, là sản phẩm điện thoại thông minh trong nước, mua 380 tệ, có thể lên mạng, có thể chơi game. Nhưng Lục Phồn ngoại trừ gọi điện nhắn tin, hầu như không dùng các công năng khác.

Anh mở trang web nhập hai chữ “Nghệ Giản” vào, có rất nhiều kết quả tìm kiếm hiện ra, dòng đầu tiên là baidu baike, dòng thứ hai là hình ảnh của baidu, sau đó là một tiêu đề của tieba: “Nghệ Giản - ngôi sao mới nổi của giới truyện tranh bạo lực Âu Mỹ có bối cảnh không hề đơn giản”, rõ ràng là nguồn tin từ một blog lá cải giải trí trên diễn đàn tianya, ở bên dưới kèm theo hình minh họa của một họa sĩ truyện tranh bạo lực (mangaka): “Phải trở thành fan não tàn của janeni Nghệ Giản nhé.”

Lục Phồn xem tiếp lần lượt, anh cho rằng weibo của cô giống với những người nổi tiếng khác, cũng sẽ để hộp thư liên lạc trên weibo, nhưng không có.

Anh không tìm thấy bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Nghỉ ba ngày, Lục Phồn không đi sửa xe.

Chiều ngày cuối cùng, anh trở về đội, lúc đi qua phòng thường trực thì bị gọi lại.

Người bên trong đưa một túi đồ, kể tình hình cho anh nghe, cuối cùng trách vài câu: “Tôi thấy bộ quần áo này không rẻ, cô gái ấy nói bỏ là bỏ, còn tốt nên tôi nhặt lại, đổi qua túi khác, sạch sẽ rồi đây, mau vào mặc thử xem sao”.

Lục Phồn vẫn không nhúc nhích, một lát sau, ngẩng đầu, giọng nói khô khốc: “Hôm đó... Là hôm nào?”.

“Là buổi sáng cậu đưa phóng viên Tôn về đây, nhớ không?”.

Lục Phồn không trả lời.

Anh đứng im ngoài cửa sổ phòng thường trực thật lâu.

Mấy hôm ở Seattle, Nghệ Giản ngủ cả ngày trong khách sạn, còn Mai Ánh Thiên ra ngoài thăm bạn bè, hai người chỉ gặp mặt vào mỗi đêm.

Nghệ Giản trong mắt Mai Ánh Thiên không khác gì heo.

Ngoài thời gian cô ăn cơm, lúc khác đều ở trên giường. Nếu không ngủ, cô cũng nằm trên giường, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Mai Ánh Thiên có cảm giác Nghệ Giản không ổn, nhưng cô tưởng nguyên nhân là vì thăm lại chốn xưa. Năm ấy, Nghệ Giản gặp Tô Khâm ở Seattle.

Bọn cô ở Newyork cùng nhau ba ngày, mấy hôm triển lãm, Nghệ Giản sắp xếp sinh hoạt giống như con rối. Sau khi kết thúc một loạt các hoạt động, cô sức cùng lực kiệt, làm tổ ở nhà ba ngày để nghỉ ngơi và hồi phục.

Sau đó, Nghệ Giản và Mai Ánh Thiên đi Singapore một tuần. Mai Ánh Thiên dẫn đội đi thi, còn cô cố chấp ở khách sạn.

Mấy ngày này đối với Mai Ánh Thiên có thể nói là rất phong phú, nhưng đặt trên người Nghệ Giản, ngoài ngáy ngáy ngô ngô ra thì không còn từ nào khác để miêu tả thỏa đáng.

Cơ thể cô chạy loạn theo Mai Ánh Thiên, nhưng tâm trí không biết quăng ở đâu.

Lúc về nước, đã là cuối tháng mười.

Xuống máy bay, Nghệ Giản lạnh run rẩy, không ngờ thời tiết đã rét đến như vậy.

Cho đến khi ngồi trên taxi nhìn, khắp nơi đều là hình ảnh mùa thu, lập tức giặt mình vì mùa hạ đã qua rồi.

Tài xế chở Nghệ Giản thẳng đến tiểu khu mới chuyển. Mai Ánh Thiên đưa cô lên xong liền rời đi, cô còn một tiết mục nữa phải ghi hình.

Đợi cô ghi hình xong trở về đã là mười giờ tối.

Mai Ánh Thiên đi qua công bảo vệ, chú An bảo vệ có gương mặt mập mạp lao tới: “Ồ, cô Mai về rồi này!”.

Mai Ánh Thiên dừng bước, ngạc nhiên nhìn chú.

Cô không hiểu vì sao chú An bảo vệ lại hưng phấn như vậy.

Chú kích động chạy tới gần: “Cuối cùng cô cũng về rồi, Tiểu Lục chờ cô một tháng rồi đây”.

Mai Ánh Thiên ngỡ ngác: “Tiểu Lục? Tiểu Lục nào?”.

“Chính là Tiểu Lục đó”. Chú vội vàng giải thích với cô.

Trong khi chú nhắc đi nhắc lại, Mai Ánh Thiên vẫn không hiểu. Cô vừa mệt mỏi vừa buồn ngủ, lông mày nhăn lại thành núi: “Cháu thật sự không biết Tiểu Lục. Người đó bị bệnh không vậy, ngày nào cũng tới tìm cháu làm gì?”.

“Ồ, thế là thế nào?”. Ông không tin: “Tôi thấy Tiểu Lục rất bình thường mà, chỉ không thích nói chuyện thôi. Lúc tối đến một lần, liền hỏi cô về chưa, cũng không làm chuyện gì lạ kỳ cả”.

Đang nói, ông đột nhiên chỉ tay: “Nhìn kia, cậu ấy lại tới nữa”.

Mai Ánh Thiên xoay người.

Cách đó không xa, người đàn ông đang dựng xe máy.

Anh cất bước đi tới.

Mai Ánh Thiên giương mí mắt.

Hóa ra là anh.

Nghệ Giản tắm rửa xong đi ra, không sấy tóc mà với lấy điện thoại trước, chuẩn bị nhắn tin cho Mai Ánh Thiên.

Không ngờ trong hộp thư vừa vắn có một tin chưa đọc, là của Mai Ánh Thiên, bốn chữ cực kỳ ngắn gọn:

‘Ra mở cửa đi.’

Từ lâu Nghệ Giản đã quen với giọng điệu lỗ mãng của Mai Ánh Thiên, cô lập tức ra mở cửa, sau đó trả lời Mai Ánh Thiên: “Mở rồi, tiện thể mua cho mình ít đồ ăn khuya, mình đang đói bụng”.

Nghê Giản gửi tin xong liền ngồi lên ghế sofa, vừa sấy tóc, vừa xem tivi.

Cô xem tivi cả ngày hôm nay, bắt đầu thích một bộ phim thần tượng nào tàn trong nước, nhìn nhân vật nữ chính yêu cuồng loạn, cô có cảm giác thông khoái lạ kỳ.

Nghê Giản có cảm giác mình chạy trên con đường biển thái càng lúc càng xa, Tiểu Thiên có thúc ngựa cũng không đuổi kịp cô.

Nghê Giản không kiên nhẫn sấy tóc khô hẳn, cô cất máy sấy vào một chiếc giỏ nhỏ đặt trên nền đất, cảm thấy càng lúc càng đói bụng, khó hiểu vì Mai Ánh Thiên sao giờ còn chưa tới.

Cô vô thức liếc nhìn ra cửa.

Nháy mắt, đầu còn chưa kịp quay lại.

Nghê Giản không hiểu sao mình đang từ trên sofa té xuống.

Bắp đùi của cô đè lên chiếc sọt trên mặt đất, cùi chỏ đụng vào bàn trà.

Chưa kịp cảm nhận cơn đau, toàn thân đã bị ai đó ôm lấy.

Cô bị thả lại lên ghế sofa.

Người ôm cô buông lỏng cánh tay.

Cơn đau lan khắp khuỷu tay, Nghệ Giản há to miệng, đau đến mức không thốt ra lời.

Lục Phồn nắm khuỷu tay cô, bóp nhẹ.

Anh rử mắt, mi tâm nhăn thành một khối, môi mím chặt.

Nghê Giản không nói chuyện, Lục Phồn cũng không nói gì.

Anh xoa bóp vết thương giúp cô.

Cô nhìn anh.

Cô đau đến phát run.

Cô không biết tại sao lại run rẩy.

Bàn tay của anh có ma lực.

Thân thể cô từ lạnh đến nóng, nhưng chỉ năm phút đồng hồ.

Giây phút Lục Phồn thu tay lại, trái tim Nghệ Giản trống rỗng, cơ thể nóng rẫy lập tức lạnh hoàn toàn.

Toàn thân cô phát run, kìm nén không được, đẩy mạnh anh ra.

Cô hôn lên mắt anh.

Cô rất thích đôi mắt anh.

Tay Lục Phồn bóp chặt lấy cô, nhấn cô vào lòng, ôm thật chặt.

Anh từ từ nhắm hai mắt, tùy tiện hôn môi cô.

Lúc môi lưỡi ẩm ướt của cô rời đi, anh mở mắt ra, đôi mắt ướt át chăm chú nhìn cô.

Nghê Giản cũng đang nhìn anh.

Không ai nói gì, hành động tiếp theo vẫn là hôn.

Cô cúi đầu xuống, ôm lấy mặt anh, tìm môi, đầu lưỡi trượt vào.

Toàn thân Lục Phồn căng cứng, hai tay như dây thừng trói lấy cô, như muốn đem toàn bộ cơ thể cô áp vào lòng.

Nghê Giản tự mình cởi áo ngủ, toàn thân không che đậy, một mảnh trắng mềm. Tay Lục Phồn trượt từ cổ cô ra sau, men theo bờ lưng trơn nhẵn, chuyển sang phía trước.

Anh không do dự thăm dò.

Nghê Giản cắn môi, cơ thể vươn thẳng.

Anh luôn tay, càng thêm dùng sức.

Nghê Giản sắp phát điên rồi.

Cô đợi không được, vươn tay kéo áo anh, nhưng không làm cách nào để nhúc nhích.

Cô cau chặt lông mày, tựa như muốn khóc.

Lục Phồn buông tha cô.

Anh trở mình, để cô nằm xuống, anh lột sạch quần áo, cúi người hôn môi cô, sau đó là cằm, tới cổ.

Lúc anh đột nhiên đi vào, toàn thân Nghê Giản xiết chặt, kêu lên.

Hình ảnh trên tivi chuyển từ ngày sang đêm, trời bắt đầu nổi cơn mưa, nữ nhân vật chính kích động ngồi bên cửa sổ, khóc như toàn bộ thế giới đã biến mất.

Còn trên ghế sofa, bóng dáng hai người chồng lên nhau, từ đêm tối đến ban ngày.

Chương 27

Nghê Giản ngủ một giấc thật sâu, khi tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao. Cô phát hiện cô đang ở trên giường, chỉ có một mình, không có ai khác. Màn kịch

liệt tối qua tựa như một giấc mơ, lặng lẽ lùi vào quá khứ. Nhưng Nghệ Giản biết đó không phải là mơ.

Nghê Giản kéo chăn ra ngồi dậy, dưới thân khẽ đau, cô nhăn mặt dừng lại hai giây, đứng lên đi xuống đất, tìm chiếc váy len. Cô ra khỏi phòng, liếc xung quanh một cái, nhìn thấy người cần tìm ở ban công.

Lục Phồn đang phơi thứ gì đó.

Nghê Giản chăm chú xem, hơi giật mình, quay đầu nhìn sô pha. Chiếc sô pha màu hồng nhạt biến thành màu trắng gạo hoàn toàn.

Anh đã dỡ vỏ bọc sô pha ra giặt.

Nghê Giản nhớ bọn họ đã làm chuyện đó trên sô pha, trên người rất nhiều mồ hôi. Cô nhắm mắt, hít một hơi, cuối cùng nén nổi xúc động xuống.

Lục Phồn phơi vỏ bọc sô pha xong, xoay người thấy Nghệ Giản. Anh chỉ thoáng ngạc nhiên, ánh mắt lập tức bình tĩnh. Anh đứng đó không nhúc nhích, tay cầm chiếc xô nhỏ màu xanh.

Nghê Giản cũng ngược mắt lên, nhìn thẳng qua.

Cửa sổ ban công đang mở, Lục Phồn đứng trong ánh sáng vàng ấm áp, tư thế rần rỏi trước sau như một. Mái tóc ngắn của anh dính quàng nắng, nhìn ấm áp mềm mại. Ánh sáng nhu hòa lẩn trên gương mặt anh.

Ánh mắt Nghệ Giản bất động hồi lâu. Cô nhớ tới buổi chiều Seattle.

Ngày hôm ấy, cô ngủ rất lâu, không có Mai Ánh Thiên ở đây, cô một mình lên sân thượng của khách sạn ngắm trời chiều.

Sau đó, cô nhớ tới Lục Phồn, suy nghĩ cả một buổi chiều, hoảng hốt trông thấy Lục Phồn trước mặt, ở một nơi không xa. Cô đứng dậy, vươn tay vuốt ve, nhưng anh dần dần biến mất. Cô trừng mắt nhìn, phát hiện mình đang đứng bên rìa sân thượng. Đây là một khách sạn cao tầng, cô đang ở tầng thứ 22.

Khi tâm trí Nghệ Giản còn đang phiêu đảng, Lục Phồn đi tới. Thấy anh rõ ràng ở trong tầm mắt, Nghệ Giản mới định thần lại. Lục Phồn im lặng đứng trước mặt cô. Nghệ Giản cúi đầu nhìn chiếc xô nhỏ trong tay anh.

Cô nói: “Chiếc xô này rất hợp với vẻ kiệt xuất của anh”.

Lục Phồn khẽ sững sốt, không ngờ câu đầu tiên cô mở miệng lại là câu nói này.

Anh cũng cúi đầu nhìn chiếc xô, không thấy gì đặc biệt, đành hỏi tiếp: “Thật không?”.

Nghê Giản gật đầu, thản nhiên ừ một tiếng, đáp: “Hùng hực sức sống”.

Lục Phồn lại ngạc nhiên. Anh thực sự không hiểu, nhưng không hỏi. Anh nhìn gương mặt cô: “Ngủ ngon không?”.

Nghê Giản trả lời: “Rất ngon”.

Lục Phồn chỉ xuống dưới, dừng một lúc, hạ thấp giọng: “... Còn đau không?”
“Anh hỏi tay à?”. Nghê Giản sờ tay: “Không đau”.

Lục Phồn mím môi, hơi nheo mắt: “Anh không nói tay”.

Nghê Giản hiểu ra. Cô cúi đầu bật cười thành tiếng, mặt hơi nghiêng: “Đau”.

Lục Phồn căng thẳng, anh mím môi, muốn nói gì đó, cuối cùng lại thôi.

Nghê Giản thấy điệu bộ của anh, chậm rãi thu hồi nụ cười: “Nhưng thực ra tôi qua rất thoải mái, đau cũng đáng”.

Thấy cô nghiêm trang bảo vậy, Lục Phồn càng nói không nên lời. Một lúc sau, anh nhìn vào mắt cô, thấp giọng: “Lần sau sẽ không”.

Nghê Giản nao nao, nhưng chẳng mấy chốc cô đã cao hứng trêu chọc: “Sẽ không thoải mái à?”.

Lục Phồn im lặng, nhìn cô chăm chú, kiên nhẫn sửa lời: “Sẽ không đau”.

Nghê Giản nhếch miệng, không đáp trả, cho đến khi đi khỏi mắt anh.

Cô đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lục Phồn cũng đi vào, anh bỏ xô vào trong nhà tắm, đứng bên nhìn Nghê Giản rửa mặt.

Nghê Giản rửa qua quýt, đánh răng xong, không rửa mặt bằng sữa, mà chỉ vốc nước lên.

Khi màn tẩy rửa qua quýt kết thúc, Lục Phồn bắt chiếc khăn mặt trên giá đưa cho cô. Nghê Giản cầm lấy lau bọt nước rồi đưa trả anh.

Từ nhà tắm đi ra, Nghê Giản liền cảm thấy đói bụng. Cả tối qua không ăn, vốn đã rất đói, cô chưa từng bận rộn làm việc đến nỗi không để ý đến dạ dày giống như bây giờ.

Nghê Giản đang nghĩ ngợi, Lục Phồn lại gần.

“Em ngồi xuống đi, anh đi lấy bữa sáng”.

Anh nói xong liền vào bếp. Nghê Giản không ngồi, cô ngạc nhiên vì hóa ra anh đã làm xong bữa sáng.

Cô mới chuyển đến đây, ngay cả phòng bếp cũng chưa vào, không biết ở đây có nồi niêu xoong chảo, càng không biết bên trong nhà để xe có một cửa hàng thực phẩm, sáng sớm Lục Phồn đi lên lầu tình cờ hỏi được, liền mua ít đồ ăn.

Nghê Giản uống hai bát súp rau, ăn một quả trứng trắng, cảm thấy hài lòng, sau đó nhớ ra chuyện.

Cô vào phòng cầm chiếc áo khoác đen, cúi đầu choàng khăn.

Lục Phồn thấy cô thay quần áo, có phần ngạc nhiên: “Định ra ngoài à?”.

“Vâng, đi mua thuốc”. Nghê Giản đến bên tủ giày thay giày.

Lục Phồn giật mình, nhất thời không nói gì.

Nghê Giản thay xong giày, ngồi thẳng lên nói: “Anh có việc gì thì cứ đi đi, em mang theo chìa khóa đây rồi”.

Nói xong cô xoay người. Cửa mở được một nửa, tay đã bị Lục Phồn nắm lấy. Nghê Giản quay đầu. Ánh mắt Lục Phồn vừa sâu vừa tối. Anh mím chặt môi, đối mặt với cô một lúc lâu.

Nghê Giản cảm giác anh sẽ nói ra suy nghĩ của mình. Nhưng ánh mắt của anh quá phức tạp, cô nhìn không ra anh định nói điều gì.

Một lúc sau, Lục Phồn nhếch môi, nói nhỏ: “Em đợi ở đây, để anh đi”.

“Không cần”. Nghê Giản nói: “Anh làm chuyện của anh đi”.

Cô cúi thấp đầu, ý bảo anh buông tay, nhưng Lục Phồn không nhúc nhích.

Anh ôm chặt cô, nghiêm túc: “Đây chính là việc của anh”.

Ánh mắt Nghê Giản khẽ chuyển động, bình tĩnh nhìn anh một hồi, không chớp mắt, cười cười: “Anh nói đúng”.

Mua thuốc cho phụ nữ sau khi làm chuyện ấy, chính xác là chuyện đàn ông thường làm.

Câu nói này của Nghê Giản không có ý mỉa mai. Giọng điệu của cô rất bình thản, ánh mắt cũng thế.

Nhưng Lục Phồn không chịu được.

Cô hờ hững làm tổn thương người khác.

Dường như những chuyện như thế này không chiếm chút trọng lượng nào trong lòng cô. Cô ngủ với anh chẳng qua chỉ là ngủ mà thôi, còn những thứ khác cô không để tâm.

Nghê Giản phát hiện ánh mắt Lục Phồn ngày càng mờ mịt, mơ hồ, còn có một tia tối tăm phiền muộn.

Đây không phải là biểu cảm mà anh nên có.

Từ trước tới nay anh luôn là người kiên định, hiểu biết, vững chãi như núi, không lưỡng lự, không nhất gan.

Anh điềm tĩnh, thận trọng hơn so với cô.

Anh không nên là kiểu người như thế này.

Nghê Giản trừng mắt nhìn, ánh mắt hơi sững lại: “Anh sao vậy?”.

Lục Phồn không lên tiếng.

Nghê Giản gắng sức rút tay ra, Lục Phồn lại nắm lấy, Nghê Giản phát điên, đẩy anh ra. Lục Phồn va vào tường, Nghê Giản đến gần, ngẩng mặt ép hỏi: “Anh làm sao vậy?”.

Lục Phồn im lặng, anh chỉ nhìn cô. Tia hỗn loạn trong mắt anh đã biến mất, anh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn cô, giống như đang nói: “Anh làm sao, em còn không biết ư?”.

Thoáng chốc, Nghê Giản trở nên yếu thế.

Rõ ràng anh không trả lời, nhưng toàn bộ dường như đã nói hết.

Huyết dịch Nghê Giản vẫn cuồn cuộn, gắng trốn chạy mấy lần. Cô thấy bờ môi anh mấp máy, như muốn mở miệng, cô vội vã rời mắt, không hề nhìn thẳng vào anh. Nếu nhìn nữa, cô sẽ bỏ nhào vào ăn anh. Nghê Giản biết điều, thu hồi răng nhọn móng sắc, đưa tay vuốt tóc, hờ hững nói: “Vây cùng đi đi, vừa hay em còn muốn mua mấy thứ nữa”.

Nói xong cô đi ra mở cửa trước.

Lục Phồn dựa vào tường một lúc, mắt hết nhắm lại mở, tia phiến muộn u ám không còn nữa.

Cho dù cô có tin hay không, nhưng anh nghĩ rằng, cuối cùng, anh cũng đã chiếm một góc trong trái tim cô.

Nghê Giản ở nơi sinh hoạt khá thuận tiện, gần đây có mấy tiệm thuốc. Đến tiệm thuốc, Lục Phồn vào mua thuốc, Nghê Giản đứng ngoài cửa. Lục Phồn vừa ra, Nghê Giản liền cầm lấy thuốc trong tay anh.

Lục Phồn nhìn cô, nói: “Về rồi uống”.

Nghê Giản không nhìn anh, cô cúi đầu bóc thuốc. Lục Phồn nhú mày, nắm chặt vai cô. Nghê Giản ngẩng đầu, Lục Phồn bảo: “Em chờ một chút, anh đi mua nước”.

Nghê Giản cười cười: “Không cần, anh nhìn này”.

Cô ngửa đầu, ném thuốc vào miệng, nuốt thẳng xuống. Lục Phồn không nói gì, buông lỏng cô ra, đi đến tiệm trà sữa phía trước, mua một ly trà sữa nóng. Nghê Giản chưa bao giờ uống thứ này, nhưng lúc Lục Phồn bê trà sữa đi đến, trái tim cô mềm nhũn.

Cô không từ chối.

Hai người đi lên phía trước, ngang qua cửa hàng trang phục nam. Nghê Giản dừng bước, nhìn Lục Phồn. Anh mặc chiếc áo khoác mỏng màu xám, giặt nhiều nên đã cũ, ống tay áo và vạt áo hơi xoắn lên.

Nghê Giản nhớ tới hai chiếc áo bị cô ném vào thùng rác.

Hôm ấy cô đi tìm Lục Phồn, cũng đi qua chỗ này, quần áo mùa thu vừa mới lên kệ. Cô nhìn thấy trang phục nam, liền đi vào chọn cho anh hai cái, đều là màu đậm. Cô nghĩ có lẽ anh thích quần áo màu tối, trung tính.

Đó là lần thứ hai cô mua quần áo cho đàn ông. Không ngờ, lại bị vứt vào thùng rác.

Nhớ tới chuyện này, đương nhiên khó tránh khỏi nhớ tới chuyện khác. Thâm tâm Nghệ Giản thoáng bị chặn lại, cô lắc đầu, không nghĩ nữa, quay đầu nói với Lục Phồn: “Vào xem đi”.

Nói xong, không đợi Lục Phồn trả lời, cô nhấc chân đi vào. Lục Phồn đuổi theo cô.

Nghê Giản dạo một vòng, phát hiện hai chiếc áo kia đã không còn nữa. Cô hơi chán nản, tìm nhân viên bán hàng để hỏi thăm. Lục Phồn ở bên cạnh, nhìn cô nghiêm túc tả màu sắc kiểu dáng của chiếc áo cho nhân viên bán hàng. Anh nhớ ra hai chiếc áo đó đang treo trong tủ quần áo ở nhà, một chiếc áo len, một chiếc áo khoác.

Trong chớp mắt, trái tim Lục Phồn như bong bóng nước, phình to không kiềm chế, nổ bùm một phát.

Nhân viên hướng dẫn nhớ ra, nói với Nghệ Giản ở đây không còn hàng nhưng có thể hỏi bên tổng kho. Cô ấy hỏi Nghệ Giản mua cho ai, cần số bao nhiêu. Nghệ Giản chỉ vào Lục Phồn, nói: “Có lẽ là XXL”.

Nhân viên cửa hàng gật gật đầu, quay người định đi kiểm tra. Lục Phồn đi tới, bảo: “Không cần đâu”. Nhân viên cửa hàng dừng lại, thoáng nghi hoặc nhìn Lục Phồn. Nghệ Giản chú ý tới ánh mắt của cô ấy, cũng quay đầu nhìn Lục Phồn: “Sao vậy?”.

Lục Phồn hơi dừng một chút, bảo: “Không phải lần trước mua rồi à?”.

Ánh mắt Nghệ Giản hơi mở to.

Lục Phồn nhìn cô, hạ giọng: “Chú Lưu đã nhật về, giặt sạch sẽ, đang để ở nhà anh”.

Nghê Giản im lặng.

Lục Phồn nói câu xin lỗi với nhân viên cửa hàng, tiến lên dặt tay Nghệ Giản: “Đi thôi”.

Ra cửa, Lục Phồn vẫn không buông tay, Nghệ Giản dừng bước không đi. Lục Phồn quay đầu, Nghệ Giản đang nhìn anh.

Lục Phồn rủ mắt, trầm mặc một lát, nói: “Xin lỗi, hôm ấy anh đưa phóng viên Tôn về, không có ở đây”.

“Em biết”. Nghệ Giản nhếch môi: “Em nhìn thấy anh lái xe, còn cô ấy ngồi phía sau”.

Cô nói đến đây, thoáng nở nụ cười: “Nhìn từ xa, giống như con chim non nép vào người, rất xứng với anh”.

Lục Phồn kinh ngạc.

Chương 28

Nghê Giản cũng không ngờ mình sẽ nói ra như vậy.

Đầy vị chua.

Cô không đợi Lục Phồn đưa ra lời bình luận, đã cúi đầu vuốt mặt, không muốn cùng anh nói chuyện tiếp.

Cô quay người rời đi.

Lục Phồn thoáng dừng lại, theo sau.

Nghê Giản đi đến ngã ba, chuyển hướng, bước vào một cửa hàng tiện lợi.

Lúc Lục Phồn đi đến, cô đang đứng trước giá để đồ, chọn kẹo bạc hà, còn tiện tay cầm ba hộp bao cao su Okamoto vắt vào giỏ. Lúc quay đầu nhìn thấy Lục Phồn mặt cô không xúc cảm, tự nhiên như mua ba hộp kẹo cao su vậy.

Khi tính tiền, Nghê Giản thò tay rút ví nhưng Lục Phồn đã đưa tiền trước, nhân viên thu ngân nhận lấy rồi trả anh tiền lẻ.

Nghê Giản nhìn anh, không nói gì.

Lục Phồn xách túi mua sắm đi đằng trước, Nghê Giản chậm rãi đi đằng sau, hai người đều có tâm trạng, suốt dọc đường không ai nói câu nào.

Sau khi trở về, Nghê Giản nói: “Em muốn ngủ một lát, anh cứ tự nhiên”. Nói xong đi vào phòng. Lục Phồn lời muốn nói liền nuốt vào trong cổ họng.

Nghê Giản ngủ một giấc đến khi tỉnh dậy đã là xế chiều. Cô ngái ngủ đi ra ngoài, phát hiện Lục Phồn vẫn chưa đi.

Anh ngồi trên ghế sofa, trong tay cầm một quyển sách.

Nghê Giản đứng ở cửa phòng nghiêng đầu nhìn, thấy bìa cuốn sách, nhận ra đó là cuốn tiểu thuyết trinh thám chủ nhà để trên bàn trà trước mặt. Cô mới lướt được hai trang, tình tiết cũ rích sáo mòn, kiểu nhìn mở đầu có thể đoán được kết thúc, vô cùng nhàm chán. Nhưng Lục Phồn dường như xem rất chăm chú.

Nghê Giản đứng yên ở cửa một lúc lâu, cô đột nhiên không muốn phá vỡ hình ảnh này.

Trong thoáng chốc, giống như trở về năm đầu tiểu học. Cô ngồi làm bài tập trong phòng Lục Phồn, anh tựa trên ghế đọc sách, một mảng lớn trời chiều từ bên ô cửa sổ nhỏ chiếu vào, phủ lên người họ. Lúc cô làm xong bài tập, anh buông sách, mở hộp kẹo ra, đưa cho cô hai chiếc kẹo lạc.

Mùi vị ấy, đã nhiều năm cô không nếm qua, nhưng vẫn nhớ rõ.

Kỷ niệm đó, hôm nay nhớ tới, dường như đã mấy đời. Nghê Giản không biết trí nhớ của mình lại tốt như vậy.

Lúc nhà của Lục Phồn mới chuyển đi, Nghê Giản thường xuyên nhớ anh, nhớ anh rất tốt, mẹ anh cũng rất tốt, nhớ tới những đồ ăn vặt anh mua, nhớ đến cả ráng trời chiều ôn hòa trong phòng anh.

Nhưng mấy năm sau, cô rời đi, ở Bắc Kinh, hay ở nước Mỹ, phiêu bạt đến những nơi khác nhau, không còn nghĩ đến anh nữa. Suy cho cùng chỉ là ký ức thơ ấu về cậu hàng xóm nhỏ, giao tình cho dù rất tốt, cũng không tính là khắc cốt ghi tâm.

Cô nghĩ đến anh nhiều hơn, là từ khi mới bắt đầu gặp lại anh. Lục Phồn của bây giờ và khi còn bé không giống nhau, dù sao cô cũng từng chứng kiến vẻ thiếu niên trên người anh.

Tất cả, thực sự rất kỳ lạ.

Nghê Giản không biết đứng bao lâu. Cô chấp tay sau lưng, tựa trên khung cửa, tâm trí như bị kéo đi.

Lục Phồn gập sách, vừa quay đầu liền nhìn thấy cô. Tóc cô rối bù, xoa trên vai, đỉnh đầu còn có một sợi nhỏ dựng đứng, hơi buồn cười. Cô mặc chiếc áo ngủ rộng, thùng thình che toàn bộ cơ thể, làm nổi bật dáng người hết sức nhỏ gầy của cô, hiển hiện một chút yếu ớt.

Ánh mắt bọn họ giao nhau, nhìn một hồi, không ai nói với ai.

Lục Phồn buông sách, đứng lên, đi về phía cô. Da mặt Nghê Giản dày như vậy sẽ không vì lảng lảng nhìn trộm người ta mà tỏ ra lúng túng. Cô đứng đấy, bình tĩnh nhìn anh đi tới.

Lục Phồn đã đến bên cô, nhìn cô chăm chú, xác định sắc mặt cô khá tốt: “Ngủ ngon chứ?”.

Nghê Giản khẽ gật đầu.

Lục Phồn nói: “Vậy được”.

Nghê Giản giương mí mắt, nghĩ anh định nói: “Vậy được, anh đi trước”. Không ngờ Lục Phồn quay đầu, ném ra một câu: “Chúng ta nói chuyện”.

Nghê Giản ngẩn người.

Lần trước ở thông Tầm Nam anh cũng đề nghị “nói chuyện”. Nhưng lúc đó cô không những không nói chuyện mà còn lật ngược thế cờ chế giễu anh. Chuyện ngày đó không có gì tốt đẹp.

Tâm trạng Nghê Giản xuống dốc. Nhưng lúc này, giọng điệu của anh rất thận trọng, dường như đã trải qua một thời gian suy nghĩ rất dài rồi mới đưa ra quyết định.

Ánh mắt Nghê Giản buồn rầu, cô nên trêu chọc anh thêm một lần nữa mới đúng.

Nhưng cô không làm. Không biết tại sao, dáng dấp nghiêm túc của anh, khiến miệng lưỡi của cô nhất thời lắp bắp.

Cô vô thức gật đầu.

Lục Phồn đột nhiên vươn tay dắt cô, đi về phía sofa. Động tác của anh hết sức tự nhiên, không có vẻ lúng túng.

Ngược lại Nghệ Giản hơi ngẩn ra, tay cô bắt động, duy trì bộ dạng bị anh nắm lấy tay, đi theo, ngồi xuống sofa.

Lục Phồn buông lỏng. Anh thu tay lại, ngồi xuống bên cạnh cô.

Nghệ Giản cúi đầu nhìn tay mình, trong lòng bàn tay thoáng lạnh. Cô cuộn tay thành nắm đấm lùi về, tự mình bao bọc lấy bàn tay kia. Không được, không có bàn tay ấm áp của anh, sự thoải mái, sức lực cũng không đúng. Nghệ Giản nhú mày, bóp tay mình mấy lần.

Lục Phồn không để ý đến vẻ lén lút của cô, anh đang nhìn vào mắt cô. Chỉ im lặng trong chốc lát, anh đã mở miệng, giọng nói trầm thấp chậm rãi gọi: “Nghệ Giản”.

Anh rất ít khi gọi thẳng tên cô, trừ khi lúc bị chọc giận.

Nghệ Giản mặc dù không nghe thấy tiếng, nhưng nhìn qua môi anh và biểu lộ này của anh, cô có thể cảm giác được giọng điệu của anh hẳn là vô cùng nghiêm túc.

Cô đoán dáng dấp của anh, là có lời quan trọng muốn nói. Cô không đoán được anh muốn nói gì, lại có phần lo lắng.

Cô không phản ứng, Lục Phồn cũng không đợi cô lên tiếng.

Ánh mắt của anh từ đầu đến cuối đều rất bình tĩnh, hay có thể nói là kiên định. Bất luận cô phản ứng như thế nào, anh vẫn muốn nói tiếp. Lục Phồn khẽ mím môi dưới, khi lời ra đến miệng, giọng thấp xuống, tốc độ lời nói chậm chậm.

Môi anh mở ra khép vào hết sức rõ ràng. Anh muốn để cô thấy rõ từng câu từng chữ anh nói. Anh nói: “Em rời đi quá lâu rồi, có một số điều cần phải nói cho rõ”. Ngừng một lúc, anh nói tiếp: “Anh nói đến chuyện của anh”.

“Anh á... Chuyện gì?”. Nghệ Giản nhìn anh, vô thức bóp chặt lòng bàn tay.

Ánh mắt Lục Phồn hơi tối đi, thân nhiên trả lời: “Nghệ Giản, em nhìn thấy rồi đấy, anh không còn là Lục Phồn khi còn bé. Năm nay anh 29 tuổi, tốt nghiệp cấp 3, làm nhân viên cứu hỏa, dạng hợp đồng, công việc chỉ là tạm thời. Tiền lương hàng tháng của anh là hai nghìn bảy. Năm ngoái mới trả hết nợ, hiện tại có bốn vạn gửi ngân hàng. Anh biết, anh và em không giống nhau”. Yết hầu của anh hơi chuyển động: “Mấy năm qua, em đi xa, cuộc sống cũng rất ổn, không còn là Tiểu Giản năm nào. Những chuyện đó anh biết. Nghệ Giản à, anh...”.

“Anh im đi”.

Câu nói chưa kịp nói xong đã đột nhiên bị lạnh lùng cắt ngang khiến Lục Phồn khẽ giật mình. Nghệ Giản không cho anh giây nào, bỗng nhiên nhào tới: “Con mẹ nó anh im đi cho em”.

Động tác đột ngột của cô khiến Lục Phồn phản ứng không kịp, bị cô túm lấy cổ áo đè lên ghế sofa. Nghệ Giản giống như phát điên, hai mắt đỏ lựng, giận dữ nhìn anh.

“Nghệ Giản”. Lục Phồn gọi một câu, nhưng Nghệ Giản dường như không nghe thấy.

Cô hung hăng, cắn môi đỏ ửng: “Anh muốn nói gì? Con mẹ nó tiếp theo anh định nói gì? Để em đoán xem. À, em biết rồi, không phải như thế này sao? Anh muốn nói anh chỉ là người bình thường, anh không tiền không thế, anh thấp kém vô danh, yêu không nổi em, hai ta không chung một đường. Nên anh xin em buông tha anh. Sau này em đi con đường sáng lạn của em, anh đi cầu độc mộc của anh. Anh không chơi với em nữa, em phải dứt đi, đúng không?”.

Cùng với âm cuối cùng, tay cô dùng sức hơi mạnh, đè anh chặt hơn.

“Có phải không, anh nói xem có đúng không?”.

Cô hỏi mấy lần, đôi mắt đỏ đến dọa người, lạnh lùng thu lấy anh, như tỏa ra sương mù, như ngâm nước.

Hình như ướt.

Toàn thân cô căng cứng, run rẩy, bàn tay nắm chặt cổ áo anh nổi rõ gân xanh.

Dáng dấp này của cô khiến Lục Phồn choáng váng. Anh nhìn cô dò xét, quên giãy giụa phản kháng, cũng quên câu tiếp theo muốn nói gì.

Nghệ Giản như người bệnh nan y bị phán án tử hình, điệu bộ không còn vẻ giả vờ thờ ơ.

Cô muốn nổi điên.

Lần nào cũng một hai coi cô như đồ bỏ đi, muốn vứt là vứt, ném đến tận chân trời.

Anh rút cuộc nhịn không được.

Anh cũng muốn vứt bỏ cô.

Huyết dịch toàn thân sôi trào, cô từ trong ra ngoài đều bị bỏng.

Mẹ kiếp, không được.

Trong khoang tim cô đau đớn vô cùng.

Cô không hỏi nữa, há miệng thở dốc, cảm giác không hít được không khí, ánh mắt thiêu đốt, dường như toàn bộ sức lực đều chạy vào trong mắt, chạm vào mắt nở to, thấy đau.

Có giọt nước rơi xuống.

Một giọt, hai giọt, ba giọt...

Cô không biết đó là gì, thoáng chốc mờ mịt.

Mơ hồ.

Cô không thấy rõ thứ rơi xuống, cũng không thấy rõ gương mặt của Lục Phồn.

Còn Lục Phồn toàn thân ngây ra.

Nước mắt của cô rơi lên cổ anh, mấy giọt liên tiếp, như canh nóng, suýt khiến da anh bị bỏng. Anh há to miệng, yết hầu trở nên khàn đặc, trong cổ họng như bị nghẹn thứ gì, bao nhiêu lâu không tìm thấy giọng nói của mình.

Cô nắm chặt cổ áo anh, như nắm chặt một vật quan trọng, chết cũng không buông tay. Rõ ràng đang khóc, nhưng không có tia âm thanh nào phát ra. Cô cắn chặt môi, máu đỏ tươi tràn ra, rơi xuống cùng nước mắt của cô.

“Nghê Giản...”. Không biết giằng co bao lâu, cuối cùng Lục Phồn cũng tìm thấy giọng mình, nhưng khàn đặc không tưởng.

Nghê Giản thoáng ngược mắt, đưa tay lau máu ở môi: “Anh im đi, anh im đi”.

Lục Phồn không im.

Anh biết.

Nếu như bộ dạng này của cô không phải vì để ý đến anh, vậy anh thừa nhận.

“Em sai rồi”. Anh nói: “Nghê Giản, em sai rồi”.

Anh nâng cánh tay, choàng dưới cổ cô, dán môi lên.

Ném vị ngọt trong miệng cô.

Ba giây sau, anh thôi lui, vươn tay lau khô nước mắt của cô.

Trước mắt Nghê Giản đã rõ ràng.

Lục Phồn nhìn cô, im lặng nhếch môi.

- Em nhìn cho rõ, chúng ta thật sự không chung một đường.

- Nhưng anh không có ý định bỏ em.